

LIBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Ilustrator copertă: Simona Bulimac
Corectura: Issabela Cotelin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOBRESCU, MARIA

Aripi din noroi / Maria Dobrescu. - București : Siono Editura,
2024

ISBN 978-630-6509-48-5

821.135.1

Maria Dobrescu

**ARIPİ
DIN
NOROI**

- mic tratat de autovindecare -

SIONO
EDITURA
București, 2024

Un pui de depresie

Îmi doresc să mă arunc orbește spre prăpastie. Și, în loc să-mi fie teamă că am să mă prăbușesc, să fiu sigură că, exact în clipa în care ar trebui să lovesc fundul prăpastiei, or să-mi crească aripi, exact ca prin magie.

Cred că sunt o vrăjitoare.

Era 1 iunie 2020. Ziua Copilului. Starea de urgență s-a terminat de câteva zile. Ne-au lăsat să mergem la cimitire. Nu mai trecusem pe acolo de ceva vreme. Aveam în portbagaj o candelă și o coroniță de Crăciun pentru mormântul mamei. N-am ajuns nici atunci.

Simțeam cum sângele îmi clocotește în vene, mai ceva ca în cazanele pentru licori. M-am dus nervoasă, înjurând în gând.

De ce dracului trebuie să vin eu la tine la mormânt, de ziua mea, a copilului tău, în loc să vii tu la mine cu baloane și bomboane? Mă reîntorceam cu durere la copilul meu interior. Baloane și bomboane, ha. Măcar dacă veneai în vizită la nepoții tăi, proasto...! Gata, gata, mă calmează.

Am trecut să văd ce mai faci. Îmi vine să sar

aici, pe piatra asta mare și gri, de nervi. Am aprins două candelă, se zice că așa ai lumină. Habar n-am! N-am înțeles niciodată de ce facem anumite lucruri, dar fie.

Voiam să-ți zic că azi e 1 iunie. E ziua mea și a copiilor mei, iar eu încă mă simt orfană. Probabil că așa o să fie toată viața. Sentimentul ăsta o să mă lovească în cele mai bune și cele mai proaste momente ale vieții. Oricum ar fi, eu am plecat în drumul ăsta cu un mare minus. Minusul ăla ești chiar tu!

Lacrimile îmi curg șiroaie. Un trecător ar dori să mă întrebe ceva, dar pare că nu-i vine să mă întrerupă și pleacă mai departe.

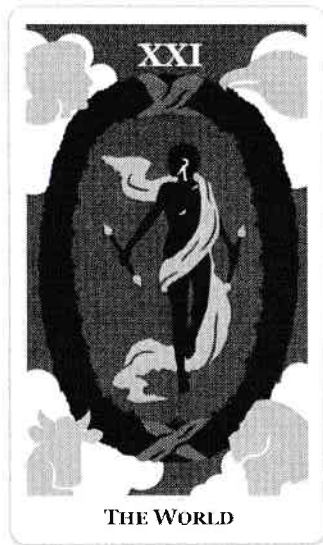
Niciodată n-am putut să stau prea mult în locul acesta și să vorbesc cu ea. Îi zic rapid, în gândul meu, că fetele sunt bine, că suntem sănătoși, că încerc să o iert și plec repede, cu un mers hotărât și cu lacrimi arzătoare în ochi de fiecare dată.

Îmi repet constant, poate zilnic, că depresia nu e o alegere. Depresia e o boală. Că uite cum nici în 2023 cercetătorii n-au descoperit un tratament sigur. Testează și ei diferite terapii și pastile. La unii pacienți funcționează, la alții nu. La unii doar pentru o anumită perioadă. Creierul e cel mai complex organ, pentru care nu există tratament. Sau să fie, de fapt, sufletul? Vă vine să credeți?

Simt cum carantina generală impusă de

autorității și statul în casă cu copiii o lună întreagă m-au făcut să-mi dau seama că am luat decizia corectă. Sunt împăcată cu mine și mi-e bine. Așa, în singurătatea mea, știu că mi-e bine. Simt că evoluez. Mă transform. *Cine sunt?*

Lumea, oameni printre oameni

În momentul în care toate visele mele erau spulberate, ca atunci când, în toiul nopții, vântul bate cu putere în ultimul felinar aprins, despre care sperii să licărească măcar până la răsărit, l-am întâlnit pe el.

Antonio nu era cu nimic deosebit la înfățișare. Poate era chiar un bărbat urât. Părea

mai mic de statură pe lângă alți bărbați, slab, dar cu putere, cu o formă a mâinilor care mă atrăgea uimitor de tare. Știa să prepare cocktailuri aromate și îmbătătoare, dar și să mintă frumos. Hai, poate nu era chiar totul o minciună, cât știa să zică ce vrei să auzi și să disimuleze la perfecție că el, de fapt, gândește altceva.

Dar îi plăcea și lui să se simtă bine și nu a contat niciodată cu cine și de ce.

Prietenul lui mi-a spus tot timpul că este un „gold digger”. Că toate fostele lui iubite aveau salarii de mii de euro, că îi plăteau benzina până la bărcile lui, pe care le ține în Grecia și cine știe ce alte lucruri îi mai plăteau. Dar mie nu îmi place să mă iau după gura lumii. N-am făcut-o niciodată și, din contră, instinctul meu este să fac fix invers. Să fiu o războinică, un pionier, să demonstrez contrariul. Mi-am făcut din asta un scop, în unele dintre cele mai consumatoare de energie și proaste lupte ale vieții mele. Probabil, un terapeut priceput ar putea să ne spună și care este motivul, ce aveam eu de demonstrat. Cu cine mă luptam de fapt. Până atunci, însă...

Chiar dacă la început i-am spus că nu sunt pregătită pentru o relație serioasă, s-a străduit să îmi câștige inima și, după numai câteva întâlniri, minciuni frumoase și nopți albe petrecute împreună, inima mea i-a cedat. Eram prea avidă de atenție și iubire ca să rezist cu stoicism în fața cuvintelor lui.

Mă imaginam pe una dintre bărcile lui (ce amuzant, mie nici măcar nu mi-au plăcut vreodată bărcile!), făcând dragoste în mijlocul mării, după care mă cerea de soție în cel mai căpitănesc mod posibil, astfel încât ne puteam căsători civil doar

noi doi și cu doi martori, fără să fie nevoie de vreo pregătire.

Antonio știa că urăsc nunțile și că, de fapt, nu m-aș mai vedea măritată niciodată. Dar cum se schimbă gândurile când te îndrăgostești! Se pare că nici măcar eu nu știu prea bine ce-mi doresc.

Am născocit zeci de scenarii și visuri despre iubirea noastră, despre noi, împreună, chiar dacă abia ne cunoscuserăm. Era locul meu, în care fugeam de realitate. Fantezia cu el sau, în puținele momente, în brațele lui.

Părea că acceptă situațiile din viața noastră, relația cu mine și tot ce implică prezența copiilor. Părea doar, până când a dispărut. Bagajul meu emoțional nu era ușor, iar comunicarea noastră devenea tot mai defectuoasă. Am început să ne vedem doar atunci când îi era lui convenabil și, în principiu, în weekendul când copiii mei nu erau acasă, tot timpul lui liber fiind plin cu alte activități personale. Am început să mă simt ca un „extra” pe lângă viața lui reală și mi-am dat seama de un adevăr. Sexul cu mine era singurul secret care ne lega.

Într-un weekend din multele weekenduri în care am fost certați, m-am dus la poarta lui încercând să salvez ceva ce nu a fost niciodată. Voiam măcar o noapte cu el, timp suficient să-l fac să rămână sau măcar să nu păstrez gustul amar

că s-au terminat poveștile dintre așternuturile albe în patul lui cu baldachin. Orgoliul feminin sau masculin nu mi s-a părut niciodată sexy și de fiecare dată am încercat să îmi ascult inima. Dacă vreau să te văd, vin să te văd, indiferent de ceea ce implică asta pentru mine.

De câte ori eram acolo, unul în brațele celuilalt, diferențele dintre noi dispăreau. Corpurile noastre formau cel mai frumos trio: piele, parfum și miros, alintate cu sărutări și mângâieri deșarte.

Nu-l cunoșteam prea bine, nu mă cunoștea deloc, dar cumva, inexplicabil, simțeam iubire! Se uita la mine cu ochii lui albaștri, extaziat de plăcere, spunându-mi: *Te ador*. Îmi șoptea de multe ori, în cel mai romantic mod posibil, cu cel mai tandru și suav ton al vocii. Atât. Doar atât.

De câte ori Antonio se uita la tatuajul meu, ce reprezintă linia vieții, desenat fin la încheietura mâinii, se uita în ochii mei și îmi spunea: *ești exact precum tatuajul ăsta. Acum ești sus, acum ești jos, mereu la extreme, niciodată echilibrată*.

În ultimul weekend împreună, în port la Mangalia, pe o barcă, mi-a zis cumva că... mă iubește. Mi-a fost greu să înțeleg prima dată ce zice, așa că l-am rugat să repete. Chiar și acum cred că a fost doar o minciună. Niște cuvinte, semi-rostite, atât de prost spuse încât deveniseră